

Anton Ingolič:

Kratkorepec v velikem svetu

Kratkorepec je izbuljil svoje že tako velike oči; Hitronožec pa je nadaljeval še ponosneje:

»Tu ti ni treba ves dan glodati drobne korenčka; tu imaš prostrano njivo kaj njivo? Na stotine njiv najlepšega in najdebelejšega korenja! Uvelega zelne lista niti ne pogledaš, saj čaka nate tisoče sočnih in debelih zelnih glav! Tu zunaj ne ješ samo dvakrat ali trikrat na dan, marveč lahko obiraš zelje, kdaj se ti ljubi, greš v mlado deteljo ali v korenje kadar te je volja!«

»Pa ni nevarno, stric?« je Kratkorepec prekinil Hitronožca.

»Kaj bo nevarno?« se je ta zasmejal skoraj na glas, nato pa nadaljeval skoraj izzivalno. »Koga pa se naj bojim? Človeka? Preden se okrene, sem že na drugi njeni! Lisice? Preden pride blizu, jo že davno popiham! Psa ali kake druge živali? Saj se ne imenujem zaman Hitronožec. Slišim s ta tudi tako, kakor nihče pod soncem. In če mi kdaj prede slaba, smuknem v eno svojih številnih skrivališč. Že od pomladi živim v zlati svobodi, pa nisem izgubil niti ene same dlačice! No, z bogom,« je še vzkljnil, vzravnaval ušesi, posluhnil na vse strani in se pripravil na skok.

Tedaj je vzkljnil Kratkorepec:

»Čuj, stric, tudi jaz bi rad šel v svet! Vzemj me s seboj in pokaži mi to, o čemer si govori!«

Hitronožec je sprva nejevolino stresel z glavo; slednjič pa so ga Kratkorepčevi proseči pogledi vendar ganili, priskočil je k plotu in zašepetal svojemu mlajšemu tovarišu v uho:

»Pa naj bo! Všeč si mi, ker si tako pogumen, čeprav si še mlad. Moj glavni stan ni daleč od tod: pojdi nekaj časa ob cesti, nato kreni pri prvi smreki na levo, prekorači dva travnika, preskoči jarek, nadaljuj naravnost po niivi korenja, šele na koncu zavij na desno in prišel boš v velik zelnik; tam boš našel med petnajsto in šestnaisto zelno glavo v peti vrsti vhod v moj dom, Doma sem

skoraj ves dan, le tu in tam grem kakor zdajle na izvid. Torej nasvidenje!«

In že se je zaprašil preko ceste in izginil v koruzi, ki je rasla onkraj nje.

Po dolgem prevdanku je Kratkorepec izprevidel, da je najbolje, če krene na pot zgodaj zjutraj, ker tedaj ostanejo včasih vrtna vrata odprta. Da ne bi kdo opazil kaj sumljivega, se je jel sprehajati po dvorišču, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Še celo s Kokodajsko je spregovoril nekaj besed; ko mu je dejala, da je nastopil čas počitka, jo je zavrnil:

»Kar pojdi in lezi, še nisem prav nič zaspan!«

Nato je zlezal med gosto grmovje ob plotu in sanjari o življenju tam zunaj. Ko je kmalu potem zaslišal Majdičine klice in naposled njen pretresljiv jok, ga je sicer zbolelo v srcu, toda ni se dal več omeščati: kar je sklenil, je sklenil. Tudi klicanje gospodarja in gospodinje ga ni spravilo iz varnega skrivališča. Šele ko se je znočilo in so se vedno pogosteje oglašali nenavadni kriki, ga je postalo strah. Napeto je prisluškoval na vse strani in si venomer prigovarjal, naj se ničesar ne boji; toda ko se je pripodila nad njegovo glavo pošastna ptica, se je pognal iz grma in se skrnil v svoje običajno bivališče, v prostorno pasjo hišico A tudi tu ni imel miru. Ker so bila vrata odprta, se je bal, da bo zdaj zdaj planil v hišico mimobežeči pes, na strehi cvileč maček ali kakšen drug sovražnik. Vso noč si je sveto prisegal, da ne pojde nikamor, če ostane do jutra živ. Ponižno in spokorno bo stopil pred Majdičo in njuna roditelja ter jih prosil odnuščanja.

Toda ko je prisiljal v hišico prvi sončni žarek, je pozabil na prečuti strah in vse dobre naklepe. Planil je v grm k vrtnim vratcem in čakal kdaj bo prišel mlekar. Medtem se je še enkrat temeljito umil. Ker je bil skoraj ves črn, je vso pažnjo posvetil belim

lisam. Najprej si je umil sprednji nogi posebno njeni beli nogavički. Nato si je osnažil glavo, nadeja se je mudil pri beli lisi na smrčku. Naposled si je osnažil trebušček, ki je bil ves bel. Ker je imel časa dovolj, si je vzel med prednje tačke še uhlje in jih skrbno osnažil. Zdaj je bil res lep. Črni kožuh se mu je kar bleščal in se krepko odražal od snežnobeke lise na smrčku, belih nogavičk, belega trebuščka in spodnjega dela nenavadno kratkega repa. Brke je imel goste in črne, velikih, temnorjavih oči pa je bila sama radovednost.

Končno so se vratca odprla in ostala priprta.

Kratkorepec je pogumno skočil na cesto. Ko pa je stal sredi nje in ji ni videl konca, ga je obšla neznano groza.

»Pogum velja!« si je dejal in skočil dalje. Spet je obstal, ozirajoč se na vse strani. Tedaj se je spustil na cesto blizu njega sosedov golob Sivec, ga začuden pogledal in vprašal:

»Kam si se pa nameril, prijatelj?«

»V široki svet pojdem,« je odvrnil Kratkorepec in se pripravil, da preskoči cesto.

Sivec je hotel nekaj izpregovoriti, toda tedaj je prihrumel po cesti velik avto. Kratkorepcu je od strahu zastalo srce. Pognal se je na levo, potem spet na desno; hrup je postajal silnejši. Kratkorepec pa je bil tako zbežan, da ni vedel, kod ne kam. V smrtni grozi je zaslišal Sivčev krik nad seboj:

»Skoči na levo!«

Kratkorepec ga je ubogal. Še tisti trenutek je pošast zahrumela mimo. Kratkorepec pa je obležal sredi najlepše detelje.

II.

KRATKOREPČEVI PRVI KORAKI V SVET

Kratkorepec je precej časa nepremišljeno ždel v detelji in zrl na prijazno hišico z zelenimi okni, nato se je skrbno očedil in z rahlo otožnostjo odskakljaj vzdolž ceste. Po nekaj skokih pa ga je minila žalost slovesa, srce se mu je napolnilo z brezmejno radovednostjo in z nezanimim čuvstvom svobode. Ko je došel do majhne vzpetine, je obstal in se postavil na zadnje noge. Tako sedeč se je dolgo oziral po poljih, ki so se širila okoli njega v nedogled. Kako vse drugače je tu, kakor pa je bilo v zagrajenem dvorišču! Srce mu

je močnejše bilo in oči ni mogel odvrniti od ravnine, ki se je nekje v neskončnosti stikala z nebom. Ves strah, vsi nasveti botre Kokodajske, vsi pomisleki, vse je bilo zdaj pozabljeno.

A kmalu ga je jelo skrbeti, ali ni zgrešil poti, ker ni bilo nikjer videti smreke, o kateri mu je govoril Hitronožec. Zbežan je tekal sem in tja. dokler ga ni rešila iz zadrege majhna črna živalica, ki se je nenadoma prerila tik pred njim iz zemlje. Kratkorepec jo je že mislil pobrisati, ko ga je črnuh ogovoril:

»Nič se me ne boj, dolgouhec, ali kako ti je že ime! Moje ime je Podzemnik. Nikomur ne storim nič hudega vam hitrotekom pa najmanj!«

Kratkorepec je sprva z nezaupanjem zrl na črnega možička, nato pa je le spregovoril:

»Tukaj nekje prebiva moj stric Hitronožec. Rad bi ga obiskal, a ne vem poti k njemu.«

»K Hitronožcu bi rad?« se je začul Podzemnik. »Poznam ga prav dobro in tudi vem, v katerem zelniku prebiva.«

»Potem me pa, prosim povedi k njemu!«

Krt Podzemnik se je sprva izgovarjal, da nima časa in da je daleč, naposled pa se je le vdal. Potovala sta počasi, ker je Podzemnik tu in tam izginit v zemljo in je šele čez dolgo daleč v stran prilezel na plan ter se smejal prestrašenemu Kratkorepcu, ki se je že bal, da ga je pustil na cedilu.

Ko sta prišla do jarka, pa je dejal Podzemnik, da ne more dalje, ker nima pod jarkom nikakih rovov, vode pa ne more preplavati zaradi bolne noge. Ker pa si Kratkorepec sam ni upal nadaljevati poti, je Podzemnik naposled našel pravo rešitev.

»Samo eno možnost imava,« je spregovoril. »splezal ti bom na hrbet in ti se boš z menoj vred pognal čez!«

Poizkusila sta. A krt se je zvrnil na zemljo, še preden je Kratkorepec odskočil. Poizkusila sta še enkrat. Kratkorepec se je postavil tik pred jarek, da bi ga tako v enem samem skoku preskočil, krt pa je zasadil svoje kremplje v Kratkorepčev kožuh in se mu zagrizel z rilcem v nainežnejše dlake med uhlji, da je Kratkorepcu kar zastajalo srce od bolečin, vendar ni tožil; zaklical je »drži se!« in skočil.

(Dalje prihodnjič.)

Gabriel Scott:

S I V K A

DVANAJSTO POGlavJE

Mir pred viharjem

Med Sneženkino povestjo ni Sivka črhnila niti besedice. Toda njene oči so postajale čedalje večje in svetlejše in časih je malce dvignila šapico. »Če bi bila takrat le zraven,« si je tiho mislila in ko je Sneženka končala, se ni mogla več dalje zadržati.

»Oh,« je rekla in nagnila glavo po strani. »ali me ne bi mogla enkrat vzeti s seboj?«

»Rada,« je odvrnila Sneženka.

»Ali misliš, da bo še dolgo, preden bo gospa spet prišla?«

»Ne, tega pa ne morem vedeti.«

Sivka je nekaj časa premišljevala.

»Ali sama nisi še nikoli šla tja?«

»Da, samo enkrat. Toda tega ne storim nikoli več. Najprej me je napadla velika sova, ki mi je pošteno raztrgala kožuh. Potem je streljal lovec za mano, — najbrž je mislil, da sem zajec —, in naposled je prišla šeavitorepka in hotela poskusiti srečo. Saj ne morem napraviti koraka, da me ne bi kdo videl, veš. Če bi bila vsaj črna ali pa siva, ne bi bilo nič nevarno, ko sem pa tako bela, kakor kreda, me vidijo še celo ponoči.«

»Če bi šla še jaz s teboj?«

Sneženka ni takoj odgovorila, toda njene oči so postajale čedalje bolj zelene.

»Potem bi pa bili dve, vidiš...«

Zdaj se Sneženka ni mogla več upirati.

»Da, to bi se dalo napraviti. Toda pred temo ne smeva iti.«

No, Sivki je bilo to prav in še veselila se je, da ni hotela Sneženka čakati do jutra.

»Dobro, potem se torej dobiva tu pri tebi na vrtu. Ko se stemni, bom že čakala pri plotu.«

»Jaz te bom pa pričakovala na stebri.«

Ko je Sneženka šla, je Sivka krenila proti seniku. Tam je legla. Bila je no pretepu s srakami še precej trdih udov in polomljena. Potrebna je bila poštenega počitka, če se je hotela no- coj odpraviti s Sneženko. Zato je zaprla oči in začela tako trdno vleči dreto, da se je kmalu zazibala v sanje.

Dobro in še dalje bi bila spala, če ne bi bilo otrok. Toda ker niso mogli Sivke zjutraj dobiti, so jo klicali in iskali ves dan, izprva po hiši, potem na vrtu, v hlevu, v drvarnici in na dvo- rišču.

»Svilena mačica, kje si pa?«

»Pridi, pridi, žametna muca!«

»Princeska, princeska, pridi! Sira- boš dobila!«

Toda ne, danes vse skupaj ni nič po- magalo. Dosti je bilo takih, ki so te besede slišali, toda nihče ni nanje od- govoril. Krave, konj in vse male pti- ce na vrtu so jih slišali — tista pa, ki so ji bile namenjene, je bila zanje glu- ha. Ležala je mehko in toplo na svojem senu, mirno dihala in spala in ni mi- slila ne na sir, ne na kaj drugega. Še- le ko so prišli otroci prav na senik in jo začeli iznova klicati, je dvignila ušesa in pogledala kvišku. Ker pa se je bala, da je ne bi otroci zavlekli kam daleč stran, — saj bi potem zamudila sestanek, — se še oglasila ni. Namestu tega se je rajši pripravila za svoj iz- let. Pljunila si je na šapico in se do- bro odrgnila po glavi, kjer je dobila majhno buško. Iztegnila in pretegnila je svoje telo, da bi bilo bolj prožno, nato pa se je začela ob strani lizati. Ena izmed srak ji je bila vsekala luk- njo v kožuh in to jo je pošteno bole- lo. Toda ko je rano nekaj časa obližo- vala ni več čutila bolečin. Naposled si je še ob tramu nabrusila kremplje in se popraskala z zadnjo nogo pod bra- do. Za vse to je potrebovala precej časa in zato tudi ni bila pred mrakom z delom pri kraju. Tedaj pa se je hi- tro pobrala in se oprezno splazila s se- nika.

Ob robu vrta je bil majhen jarek. Zaradi varnosti je Sivka zlezla vanj in prišla tako do vrat v plotu, ne da bi jo bil kdo videl!

Kmalu nato je sedela na stebri in trenutek nato se je priplazila še Sne- ženka.

TRINAJSTO POGlavJE

Na bojnem pohodu

»Ali si pripravljena?« je šepnila Sne- ženka.

»Da,« je odgovorila Sivka in skoči- la s stebra.

»Potem se pa takoj odpraviva na pot!«

Sli sta na ozko stezo, ki je vodila čez njivo, Sneženka spredaj in Sivka za njo. Časih sta obstali, prisluhnila in se ozirali — kaj pa je tam nekaj črnega? Ne, bila je le stara vrana, ki je kljuvala črve iz prsti. Iz mnogih oken se je videl soj luči in grmi so bili že vsi polni senc, ki so se tiho plazile med listjem. Toda čim temneje je postajalo, tem bolje sta Sneženka in Sivka videli.

Nekaj časa sta šli, potem pa sta začuli neko šumenje in kipenje.

»Kaj pa je to?« je vprašala Sivka.

»To je samo reka,« je odgovorila Sneženka. »Tu lovim časih jeseni postrvi. Takrat sedem na kamen spodaj ob vodi in prežim, dokler ne pride kakšna riba tako blizu kamna, da jo lahko s šapo zgrabim. Sicer pa nisem edina ljubiteljica rib — tudi Zvitorepka pozna to lovišče in sedi večkrat ob bregu in voha. Če je voda plitva, brede med kamenjem in vtika svoj rilec v mlake.

»Ali kaj ujame?«

»O, da, tu in tam kakšnega na pol mrtvega kapeljna, če ima prav srečo.«

Zdaj sta že prišli tik k reki, ki se je penila v soteski med velikimi skalami in grčavimi drevesnimi koreninami. Prve zvezde so že odsevale v vodi in videlo se je, kakor bi se plazile ognjene kače po dnu.

»Tu morava priti čez,« je šepnila Sneženka in stopila na ozko gladko desko. »Samo da ne bi srečali Zvitorepke!«

»Kaj nama pa more?« je hotela Sivka odgovoriti. Toda prav takrat je legla Sneženka na trebuh na desko in Sivki se je zataknila beseda v grlu.

»Kaj pa je?« je vprašala namestu tega.

»Tamle na drugi strani se v grmovju nekaj skriva.«

Obe sta obležali na preži, ščeperili brke in napenjali ušesa.

Sivki je začelo od razburjenja srce razbijati, toda bala se še malo ni. Prav tako se je stisnila k tlom in niti repa ni premaknila.

Res, tam v jelševem grmu se je nekaj premaknilo.

Mimogrede sta zagledali svetlo oko, ki se je zablisnilo za listjem, toda trenutek nato je že spet izginilo. Ko sta prav ostro prisluškovali, sta večkrat

začuli cmokajoč glas, kakor bi bil nekdo prav debelo požiral.

»Bliže se splaziva!« je šepnila Sneženka, da jo je Sivka komaj slišala.

Kakor dva polža sta lezli po mokri deski, Sneženka spredaj in Sivka zadaj. Potem je Sneženka iznenada stopila pokoncu, kolikor je bila visoka.

»No, če ni nič drugega!« je zaničljivo rekla. »Saj je samo ušiva vidra in mimo nje lahko greva. Še pogledala naju ne bo!«

Sivka še ni nikoli videla vidre, zato jo je radovedno ogledovala, ko sta prišli čez desko. Bila je precej velika, mehkih kožuh je imela in dolg rep, toda njene noge so bile kratke in med prsti je imela prave plavuti. Njena glava je bila okrogla in imela je brke, prav take kakor Sneženka in Sivka. V šapi je držala veliko postrvi in se mastila z njo.

»Pri južini je!« je rekla Sivka prijazno. Zdelo se ji je, da mora nekaj reči.

Toda vidra ni odgovorila niti besedice in je le za trenutek zaničljivo ošinila desko s pogledom. Še glave ni videla.

Takoj nato sta prišli v gozd.

Med drevjem je bilo že zelo temno, toda Sneženka je vzlic temu našla pot. Spretno in zvito je lezla skozi praprot, plazila se je pod nizkim grmovjem in skakala čez hlode in kotline. Videlo se je, da pot dobro pozna. Šele ko sta hodili precej časa, je Sneženka vstala in se ozrla.

»No?« se je začudila Sivka in jo pogledala.

»Veš,« je odgovorila Sneženka, »tamle v hribu stanuje namreč jazbec, star potepuh, ki si te klet do vrha napolnil z dobrimi jedmi. Ali ne bilo dobro, če bi ga obiskali in mu kaj sunili?«

»Sivka je bila takoj za to, toda — —

»Ali si prepričana, da ga ni doma?«

»Seveda, samo čez dan je v svoji luknji.«

»Kje pa je zdaj?«

»Mislim, da orje. Blizu nas je majhna njiva in tam rije in koplje vsako noč. Morda je kaj izgubil?«

Ko je Sivka to slišala, se je takoj pripravila.

»Potem pa pojdiva,« je šepnila Sneženka in se splazila dalje, »to je takoj opravljeno!«

(Dalje prihodnjič.)

Manica:

Julče nese butaro

Jerajev pastirček Julče je imel samo eno željo ali ta je bila tako velika, da mu je zakotila vse prostorčke mladega srca, namreč: z butaro bi se bil rad postavil na Cvetno nedeljo. Ah, vsaj enkrat bi želel biti tako Srečen...!

Sicer so Jerajevi vsako leto kupili visoko, košato in z vsemi mavričnimi barvami ozaljšano butaro, ali kaj, ko jo je pa nesel v cerkev domači sin Tonček. Pa kako bahato je korakal z njo po cesti, jej — nol!

Julče, ki je ves reven krevsal poleg njega, ga nekoč zaprosi:

»Tonček, daj mi butaro! Samo par trenutkov naj jo nesem!«

»Ne dam! Kaj boš neki ti z butaro!«

»Prosim te, Tonček, samo za toliko časa mi jo posodi, da boš naštel do dvajset!«

»Seveda, da bi mi jo vrgel ob tla. Ne dam ti je! Ne, tudi zato ne, ker bi potem mislili ljudje, da omagujem. Butaro nesem jaz in — tiho bodi!«

»Julče, Julče! Ti, pastirček Jerajev, čuj! He — he!«

Fantiča se zaobrnela tja proti Remsevi hiši, kajti od tam je prihajal klic. Medtem že stopi izza dvoriščne ograje Remsova mati s prelepo butaro v rokah:

»Sreča, da sem vaju opazila, otroka moja! Vesta, naš Mihec ima presneto smolo. Bolan je. Menda ne bo hudega, ali toliko je pa že, da ga zdravnik par dni ne pusti iz postelje. Pa tako se je revež veselil današnje nedelje! Seveda, zavoljo butare. Julče, prosim te, nesi jo namesto njega ti! Saj jo boš, jeli!«

Julče poskoči kakor mlado žrebe in z obema rokama zgrabi za butaro, ki je bila vsaj tako visoka kot Tončkova, pisana pa še bolj.

Ubog pastirček je bil v devetih nebesih. Menda ne bi šel menjat niti s kraljem. Pa kako je stopal, stopal! Tonček ga je kar zavidal.

Julče je bil prepričan, da gledajo vsi samo njega. V cerkvi se mu je zdelo, da se je celo gospod župnik s prižnice doli živo zazrl vanj in njegovo butaro.

Jej, jej, kaj takega...!

Ko se je potem s svojim pisanim bremenom srečno vrnil, ga je Remsova mati obložila s pirhi in jabolki in mu potisnila v žep — premislite — deset dinarjev.

Julče je kar plaval v blaženosti. Saj je bila pa ta Cvetna nedelja res tudi najsrečnejši dan v vsem njegovem dosedanjem življenju.

Daniilo Gorinšek:

Morje v čebru

Samo kdor nor je, skoči v morje...

Velik čeber vzemimo,
vodica iz mlake bodi — morje,
čeber ž njo napolnimo!

Tako poceni sredi morja
se koplje pač nikdo ne,
lahko vsakdo za dno zagrabí
in — vendar ne utone...

Na nebu se je zlato solnce
prehudo ujezilo,
uprlo v morje vroči žar je,
vse morje je popilo.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Dolgo Ti že nisem nič pisala. Ko pa si objavil ta natečaj, sem kar začela pisati o svojem potovanju v Afriko.

Nekega pomladanskega dne sem si nabasala nahrbtnik z različnimi jedili. Potem pa sem se vsedla na svoj balon in odletela v vročo Afriko. Letela sem že nad morjem, kar naenkrat pa se balon razpoči in jaz sem padla v morje. Nekaj časa sem po njem plavala, potem pa sem se skobacala na breg. A na bregu so me že pričakovali zamorci. Kar streslo me je, ko sem pomislila, da me bodo spekli in pojedli. Toda ti ljudožrci so me z veseljem sprejeli. Meni na čast so pripravili lov na slone. Zvečer so me odpeljali v krasno palačo. Pripravili so mi svileni posteljo. Vlegla sem se, a nisem zaspala. Poslušala sem zamorskega kralja in ministra, ki sta se pogovarjala, da me bodo zamorci darovali svojemu bogu. Jaz pa nisem hotela, da bi me sežgali. Ko se je popolnoma znočilo, sem zbežala. V naglici sem pozabila vzeti nahrbtnik. Prišla ladje, kmalu pa me je prepeljal na drugo stran krokodil. Slednjič sem prišla srečno domov. Doma so bili vsi veseli, da sem zopet prišla. Mislili so, da sem že umrla.

Ljubica Brus, učenka

4. b. r. pri Sv. Jakobu, Ljubljana

Dragi stric Matic! Najlepše se Ti zahvaljujem za prelepo knjižico. Kar zasmilil si se mi, ko sem čital v knjigi, kako so policaji namesto Samba razstrelili Tvoj lep klobuk. Hvala Bogu, da si nam saj Ti odnesel zdravo kožo. Kdo bi nam drugače delil nagrade.

Sedaj Ti pa še povem kako je gorela polževa hišica.

Po hitri hoji je polž utrujen zaspal, pa so prišli otroci in so mislili, da je to lep hriček. Plesali so okrog njega, nazadnje pa so vrhu tega hriba naredili kres in ga zažgali. Pod njim se je vžgala polževa hiša. Polž je začel klicati na pomoč. Šele sedaj so videli otroci, kaj so naredili. Gasimo, so upili, pa vode nič, na so začeli kar pljuvati v ogenj. Z druženimi močmi so izvlekli polža iz ognja, bil pa je revež lepo pečen. Zasmilil se jim je pa so ga

na vso žalost začeli jesti. To je bila gostija. Prav lepo Te pozdravlja Tvoj hvaležni čitatelj

Janko Vojvoda, uč. III. raz.
Boh. Bistrica.

Dragi stric Matic! Ti sporočim moje mnenje. Delati morajo vsi ljudje, prvič ker se vsi rode goli. Drugič pa, ker pridejo na svet s tisto luknjo pod nosom, ki jo imajo počrez. Za ti dve napaki morajo delati.

Resnična zgodba!

Zelim si videti Trst, a nimam denarja, pade mi dobra misel v glavo in grem na grič, se primem z obema rokama pod kolena, se zaženem, in glej me, stric Matic, frlim, in se zaganjam ter zvižgam od radosti. Na Krasu nekje se ustavim, počijem, žeja me lomi, a spomnim se da kraševci nimajo vode, in so žejni od stare dobe ker so Bogu pršut pojedli. Ponovim moje letalo in dospem srečno v Trst.

Tam vidim, kako burijo dečki čoln od zadaj, proti portu. Pot nazaj opišem drugič, ako tega ne požre koš. Te lepo pozdravlja

Alojz Velikonja Valdirose — Gorica.

Dragi stric Matic!

Pismo moje prinaša zgodbo to, preberi stric Matic jo žal ti ne bo. Kar se je zgodilo res je bilo, pametnim se pa čudna zdela bo.

Šel sem po cesti,
in zagledal sem meglo,
skočil sem po tuš domov,
in z njim polil sem jo.
vzel nato sem pipec,
in jo rezati začel,
a kako sem se začudil,
ko bil je premog bel.

Zgodba ta — mislim da se ti dopade, gotovo ne bo šla v koš, ampak pred nagrade. Srčno iz Sv. Petra c 27 te pozdravljam, in za nagrado se pripravljam,

Jančar Ivan, bralec Tvoj.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru« Mislim, da ne boš te vrgli moje pismo v koš. Napisala sem vam »nemogočo zgodbo«

Ded mojega pradedu je bil rojen na otoku Madagaskar, v letu 939 po Kr.

kot ljudožre v Srednji Evropi. Bil je zelo nekulturen človek. Znal je orati, sejati, kositi itd. Tudi pisati je znal. Pisal je na Asirso opeko, s zlatim peresom. Bil je pogan. Hodil je redno v cerkev in k svetemu obhajilu. Imel je nekega sovražnika s katerim se je rad igral. Dal se je krstiti 5 dni po smrti. Po krstu je naredil svoj prvi testament.

Trenz Elizabeth, uč. ? razr. Leskovec pri Krškem

Zahvala za knjigo.

Dragi stric! Darilo Tvoje, ki je prišlo za nagrado, je ganilo srce moje — in hvalilo »Jutro Mlado«.

Tvoj patron naj to Ti plati, tu na zemlji v polni meri, a v nebesih prestol zlati, naj pripravi Ti kateri!

Lepo novo. knjigo malo, stric Matič poslal mi je, sprejmi mojo srčno hvalo — in lepo pozdravljam Te!

Zagar Marija, uč. III razr. obrt. strok. šole v Ljubljani, Zg. Šiška 256.

Nemogoča zgodba. Stric Matič ima takšen koš poleg sebe, da bi se kmalu lahko skril v njem. Ta koš je pa dobil noge, še večji pa gobec in velikansko žrelo. Že je hotel pohrustati našega dobrega strica Matiča, a se je pravočasno rešil. Začel je boj proti zmaju-košu, napravljaj je bombe iz papirja in ga bombardiral, hotel ga je ustreliti. Koš-zmaj pa je dobesedno vsako bombo požrl. Stricu je že primanjkovalo papirja, zato je začel naše dopise mečkati v kepe in z njimi nenasitnega zmaja pitati. Za veliko noč nas vse povabi na zmajeve kolone, katere misli nasoliti in prekaditi. Pa tudi pirhov se veseli, ker ima gotovo zmaj v sebi mnogo jajčec. Vse te bo lepo pobarval z raznimi črkami. Za nas povabljen je pustil stric Matič sezidati tak šotor da bomo mogli priti notri samo z nogami. Dober tek in nasvidenje.

Sonja Mirtič, uč. I. a. raz. mešč. š. v Lj. Izanska c. 53.

Narobe svet. Nekoč je živel gospod Bahač in gospa Bahačka. Živel sta v

zelo mrzlih tropskih krajih. Najbolj sta se bala severnih medvedov. Ker si jima je zdelo v tropskih krajih premrzlo sta se napotila v tople kraje k Eskimom. Tu se jima je zelo dopadlo. ledla sta sladko sadje. Pila mošt in vince ter se v družbi severnih medvedov vozila z ladjo po vročem severnem morju. Sonce je hudo pripekalo. Hitro sta slekla svoje oblačilo in se okopala v ledenem morju.

Nekoč jih je obiskal gospod severni rdeči medved z središča zemlje. Postregla sta mu z njegovimi možgani. Zelo so mu teknilo. Ko je prišel čas odhoda jih je severni rdeči medved povabil na bruhajoče vulkane, zakaj tam je bil večji šport, kakor na Planici v Celju. Ta Planica je sredi trga v Celju. Gospa Bahačka se je še malo obotavljala, potem pa je le privolila. Odpeljali so se z avtomobilom. Šofiral je gospod tjulenj. Ko so se pripeljali do snega bruhajočih vulkanov so se najprej razgledali po vročih ledenih krajih središča zemlje. Potem so se šli sankat. Gospod Bahač in severni rdeči medved po hlačah, gospa Bahačka po rokah. In tako se sankajo še danes. Če še niso dobili mrzlice in umrli.

Pajk Draga, učenska II. a. razr. drž. gimn. v Celju.

Nemogoče zgodbe. Ležal sem na postelji, ki je bila pritriena v zraku in čital z zaprtimi očmi lepo, 100 kg lahko knjigo. Barve na platnicah so se kar lesketale v rdečkasto črnem siju. Črke so bile 1 m kratke in 2 m ozke. Ko sem se zbudil iz globokega čitanja, stopim gledat na uro, ki je visela v kleti, da ne segnije. Kako sem se z veseljem ustrašil, ko mi pove mlada punčka, stara šele 100 let, da mi je zmanjkala ura. Hitro in počasi tekajoč zavijem z velikansko brzino najmanj 2 m na uro v stražnico. Tam povem, z visoko tihim glasom, da je pri meni ukradena zlata ura. Ura je vredna 2 din in zaradi tako visoke vsote jo moram dobiti nazaj. Obljubili so mi, da bom dobil uro nazaj, samo en dan moram počakati. Z žalostjo v srcu sem se smejal, in bil nezadovoljen, ker bom tako hitro dobil uro nazaj.

Tihel Milan, Vrtna ulica 5, Pobrežje pri Mariboru

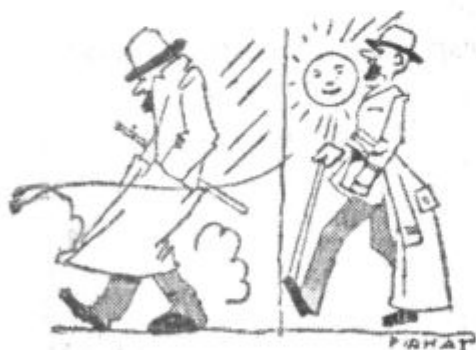
Griša Koritnik

Sonce in veter

Sonce in veter sta se prepirala, kateri od njiju je močnejši.

Sonce je govorilo: »Jaz dajem toploto in svetlobo, da morejo rastline klti, rasti in zoreti. Vsako pomlad privabim življenje iz zemlje in jo z zelenjem in pisanim cvetjem okrasim. S svojimi toplimi žarki raztopim sneg in led, ki pokrivata pozimi široke poljane in visoke gore. Ljudje in živali so veseli moje toplote in luči. brez katerih ne bi bilo ne življenja ne lepote na svetu.«

A veter je trdil: »Res je, da imaš velike zasluge, ampak tvoja moč se nikakor ne dá primerjati z mojo. Jaz podiram drevje, kozolce in strehe, podim in razganjam oblake na nebu, gonim majhne in velike ladje ko orehove lupine po brezmejnem morju, vrtilim velikanske mline, pokrivam zemeljsko površino, z ledeno skorjo, puštošim po kopnem in podim ko gore velike valove po morju. Močnejši sem celo od ognja, ki ga lahko po mili volji bodisi ugasim ali pa razpiham v pogubonosne požare.«

Tako sta se sonce in veter prepirala in hotela drug drugemu dokazati svojo moč in premoč. Pri tem sta napravila tolikšen hrup, da so ljudje mislili, da se bliža nevihta, pa so se kar mogoče hitro umaknili pod streho. Tedaj je korakal po cesti neki potnik. Veter in sonce sta se pobožala, da naj tisti, ki bo potnika pripravil k temu, da si bo slekel suknjič, velja za močnejšega od njiju. Veter je prvi poskusil srečo. Sonce se je skrilo za oblake, veter pa je jel s tako silo pihati, da bi bil skoraj podrl možakarja, ki jo je mahal po cesti. Z vso silo se je ledena

sapa zaganjala v potnika, da bi mu odnesla suknjič. Mož pa se je le še trdneje zavijal v svoje oblačilo in vse vetrovo prizadevanje je bilo bob ob steno. Nazadnje se je veter upehal in moral popustiti. Zdaj je prišlo na vrsto sonce. Topli žarki so jeli padati potniku tik na glavo, tako da mu je postajalo bolj in bolj vroče. Odpel si je suknjič in si neprestano brisal pot s čela. Nazadnje si je suknjič slekel si ga vrgel čez rame in jo tako olajšan rezal dalje. Sonce je bilo s svojim tihim in skromnim delovanjem storilo, česar veter z vsem svojim hrumenjem in besnenjem ni mogel doseči.

Sonce si je priborilo zmago in jo ohranilo do danes.

Satovnica

1. letni čas; 2. orodje; 3. kurivo; 4. zdravilna rastlina; 5. zakrament; 6. ptič

Kvadrat II

1	2	3	4
	N		.
2	N	E	B
3		B	
4	O		

1. žitni povež; 2. —; 3. stik vode s kopnom; 4. slinavec, simbol počasnosti.

Rešitev kvadrata I

1. nebo; 2. Ezop, 3. Boka; 4. opal.